

Arrest

nr. 349 224 van 25 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. SOLS
Beringsesteenweg 51
3971 HEPPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 29 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 maart 2026 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2026 met toepassing van artikel 39/73, oud, van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 21 mei 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 29 januari 2026.

De middelen lijken ongegrond.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke motieven bevat waarop ze steunt, dit zowel in het licht van de artikelen 7, 1e lid, 2° en 74/13 van de Vreemdelingenwet als van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing hem niet in staat zouden stellen zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op

zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht bij het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vereisen niet dat het bestuur moet motiveren over de concrete gevolgen van het verlaten van het grondgebied voor beide partners als er tijdens het gehoor aan de hand van een vragenlijst die verzoeker heeft ingevuld op 12 januari 2026, geen elementen worden overgemaakt die wijzen op een bijzondere situatie van afhankelijkheid tussen beide partners die maken dat zelfs een tijdelijke terugkeer van één van de partners naar zijn land van herkomst problematisch is. Verweerder moet evenmin motiveren of nagaan of een minder ingrijpende maatregel niet mogelijk was. De Raad ziet ook niet in en verzoeker licht niet toe welke andere maatregel verweerder had kunnen treffen als hij vaststelt dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de toegestane duur, wat verzoeker overigens niet betwist. Voorts is het ook niet aan verweerder om te motiveren of er de mogelijkheid bestaat dat verzoeker en zijn partner het gezinsleven elders voor een korte termijn kunnen uitoefenen zonder disproportionele hinder. Verzoekers partner heeft de Belgische nationaliteit en heeft dus het recht om op het Belgisch grondgebied te verblijven. Ze is wel van Marokkaanse origine en dus kan redelijkerwijs verwacht worden dat ze verzoeker tijdelijk kan vergezellen naar Marokko om aldaar een gezinsleven uit te oefenen totdat verzoekers terugkeer naar België is geregeld, indien verzoekers dit wensen. Verzoeker heeft bij zijn gehoor geen elementen kenbaar gemaakt die maken dat dit zou leiden tot een "disproportionele hinder" voor beiden en kan er dan ook geen motivering over verwachten in de bestreden beslissing. Verder ziet de Raad de grondslag niet in van verzoekers verwachting dat verweerder een concrete bespreking maakt van de duurzaamheid, intensiteit en bestendigheid van de relatie en samenwoning. De feitelijke samenwoning van verzoeker met zijn partner staat niet ter discussie en verzoeker heeft geen elementen in dit verband kenbaar gemaakt tijdens zijn gehoor die verweerder ertoe zouden nopen hiermee rekening te houden in het kader van zijn belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM. De Raad ziet verder niet in waarom verzoeker van verweerder verwacht dat deze een beoordeling zou maken van de "realistische mogelijkheid tot snelle regularisatie en de gevolgen van onzekerheid". Als verzoeker een regularisatie wenst komt het hem toe een aanvraag in te dienen waarover verweerder dan zal oordelen. Ten slotte blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder op de hoogte is van het huwelijksvoornemen van verzoeker en zijn partner. Opnieuw ziet de Raad niet in waarom verweerder een beoordeling zou moeten maken in de bestreden beslissing van dit huwelijksvoornemen en de mate waarin de verwijdering dit doorkruist. Vooreerst is de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel maar een terugkeerbesluit. Ze legt ook geen onmiddellijke verwijdering op doch verstrekt een vrijwillige uitvoeringstermijn van zeven dagen. Ten tweede heeft verzoeker tijdens zijn gehoor geen elementen kenbaar gemaakt die erop wijzen dat een terugkeer naar het land van oorsprong een disproportionele impact heeft op zijn huwelijksvoornemen die verweerder zouden verplicht hebben hierover te motiveren in de bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht lijkt dan ook niet te kunnen worden aangenomen.

Verzoeker wijst erop dat hij sinds begin 2025 een feitelijk gezin vormt met zijn verloofde, dat ze onder één dak wonen en dat ze het voornemen hebben om te huwen. Het gezinsleven en het huwelijksvoornemen van verzoeker staan echter niet ter discussie aangezien verweerder overgegaan is tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het kernpunt van de beoordeling houdt in dat het gaat om een tijdelijk terugkeer naar het land van herkomst voor verzoeker om aldaar zijn verblijf in België te regelen en dat dit niet in disproportionaliteit staat met verzoekers gezinsleven. Verweerder geeft hierbij aan dat hij rekening heeft gehouden met wat verzoeker aanbracht tijdens zijn gehoor en dat er meer bepaald geen extra elementen werden aangehaald. Verzoeker is van oordeel dat deze redenering te abstract is en niet getoetst werd aan de werkelijkheid van het dossier. Echter brengt verzoeker geen concrete elementen aan die zijn zaak kenmerken die blijken uit het administratief dossier waarmee verweerder geen rekening heeft gehouden en waardoor de door verweerder gedane belangenafweging strijdig zou zijn met artikel 8 EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat verweerder eveneens verplicht om rekening te houden met het gezins- en familieleven. Verzoeker is van oordeel dat verweerder de impact van een tijdelijke scheiding minimaliseert en dat het belang van het bestaande gezinsleven aanzienlijk groter is dan "de onmiddellijke uitvoering" van het bestreden bevel, maar dit wordt nergens concreet gemaakt zodat een schending van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet wordt aangetoond. Hierboven werd er reeds op gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is en dat er een uitvoeringstermijn van zeven dagen verleend wordt.

De stukken gevoegd bij het verzoekschrift kunnen niet tot een ander oordeel leiden. Ze worden niet besproken in het verzoekschrift maar ze kunnen hoogstens aantonen dat verzoeker en zijn partner een relatie hebben, wat niet ontkend wordt in de bestreden beslissing."

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

(hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3, oud, van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter,

A. DECUYPER, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

A. DECUYPER

M. EKKA